Да дадяха и нему рана.

Радул мълчаливо посочи към царя.

Момчето падна по очите си в дълбоко благоговение, като пред икона.

– Как ти е името, драги момко?

– Матей Стичин, царю честити!

От всякъде се трупаха войскари. Кумани и българи, разбудени от глъчката, пристигаха на купчини, разпитваха за станалото. Високата снага на севастократор Александър се зададе между [illegible], които [illegible] високите шатри.

– Войниците вече се дигат на крак. Трябва да тръгваме додето не е съмнало. Кой е този?

– Намерихме един [illegible], малко момче. Може да ни бъде полезен господството ти... – каза Радул.

Севастократорът [illegible] към момчето. Сетне каза.

– Предпазливост.

Матей [illegible], понечи да [illegible], прехапа устни. [illegible] да разбере този [illegible] в него, да спечели симпатиите на тия високи лица.

[illegible] една след друга. [illegible] цялото поле с [illegible] бели, зелени, морави, алени пламъци. В дърветата [illegible] птици. Хиляди [illegible] чели. [illegible] Кумите се [illegible] редици [illegible]. Конниците се разделиха [illegible] се събра в шатрата си всички войводи на последен път [illegible] началото на боя. [illegible] очите му нетърпеливо се отправяха към [illegible].